Mizah

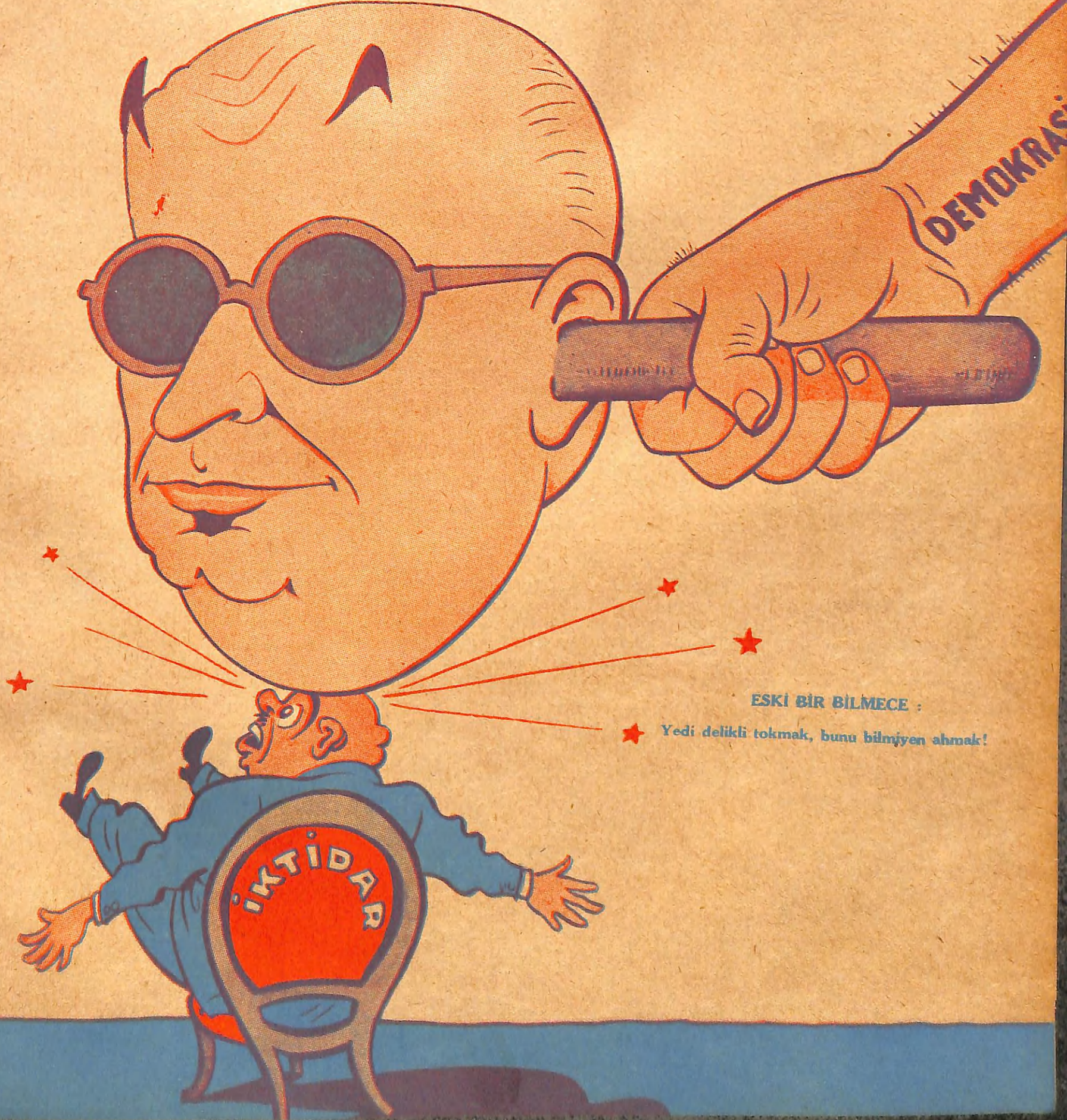

ESKİ BİR BİLMECE :

Yedi delikli tokmak, bunu bilmiyen ahmak!

ÇEVİR KAZI...

Oğlan, babasını, papağana küfrederken yakalamıştı:

— Baba, dedi, ayıp değil mi? Papağana neden küfür öğretiyorsun?

Baba, kabahatini örtmenin kolayını buldu:

— Öğretmiyorum, oğlum. Hangi kelimeleri söylememesi lâzım, onu tenbih ediyordum.

DALGA

Tanınmış ilim adamlarından biri, yeni bir keşiften bahsediyordu :

— Son nazariyelere göre, ipek kumaş havada bir takım elektrik dalgaları hasıl ediyormuş...

Dinliyenlerden kıdemli bir koca içini çekti:

— O eskidenberi malûm, azizim, dedi. İpekli kumaşların şimdiye kadar az mı dalgasına tutulduk!

TEHLİKE

Şehrin tanınmış şekercilerinden birinin oğlu evlenmişti. Düğününü anlatıyorlardı:

— Babası paraya kıymış, düğünde konfeti yerine hep şeker serptirmiş...

Tuğla tüccarı:

— Eyvah! diye haykırdı. Bu usul taammüm ederse vay bizim oğlanın haline!

DOMATES

Meşhur et yemezlerden biri domatesin faydalarını anlatıyordu:

— Esasen domates sebze değil, meyvadır, diyordu.

Aktörlerin bazan çürük domates yağmuruna tutulduğunu hatırlayanlardan biri:

— Zarar yok, dedi. Bomba olmasın da ne olursa olsun.

ANLAYANA

MERAK BU YA !

Bir yaşımıza daha girdik: Eğer haber doğruysa, hariçte rezerv altınlarımız varmış ve yekûnu 71 tonmuş da, buğday ithali dolayısiyle bunun 5 tonunu harcamışız, miktarı şimdi 66 tona inmiş.

Acaba bu, altınlarımızı sakladığımız, kendisini bir kasa gibi kullandığımız mübarek memleket neresidir? Her halde kendimizden daha emniyetli bir yer olacak!

■

DOSTLAR ALIŞ VERİŞTE...

Ulaştırma Bakanlığının aldığı yeni kararı duydunuz mu? Gemi kaptanlarını üç sınfia ayırıyor: Uzak yol, yakın yol, kısa yol kaptanları!

Bu tasnife neden lüzum görülmüş? Orasını Cenabı Mevlâ bilir! Belki de kaptanlardan bazılarını deniz tutuyordur. Değil mi ya? Onlar da insan.

Ulaştırma Bakanlığı hazır bu meseleyi ele almışken daha etraflı bir karara varsaydı hiç de fena olmazdı. Meselâ poyraz havası kaptanı, lodos, gün doğrusu, yıldız, karayel, tipi kaptanları gibi!

■

BİR ZAHMETE BAĞLI

Beynelmilel sağlık teşkilâtı ikinci müdürü olan Bay Afridi; Ankaraya gitmiş, tetkiklerde bulunmuş da verem müesseselerinin çalışma şeklinden memnun olmuş... Üstad, beyanatı verir vermez tayyareye atladığı gibi «Ver elini Kahire!» demiş, çekip gitmiş..

Afrikayı da bir dolaşsa ve ondan sonra yurdumuza gelse hiç fena olmaz. O zaman, verem müesseselerimizin yakın ve orta şarkın bir incisi olduğunu bile iddia edebilir!

İSTANBUL SERGİSİ

Şu, buz gibi günlerde açılan, buz gibi günlerde devam eden «İstanbul Sergisi» hakkında gazetelerde haber, haber üstüne: Yok şu kadar yüz bin kişi gezmiş, yok şu kadar bin liralık mal satılmış.

Ayın sonu zor belâ geldi, sergi nihayet kapandı. Acaba bir merak edip soran var mı? Serginin açılması dolayısiyle Belediye bütçesindeki açık da kapandı mı?

■

AMERİKAN BUĞDAYI

Şu Amerikalılar tuhaf insanlar doğrusu. Bakıyorsunuz: Marşal yardımı dolayısiyle vermedikleri silâh yok. Tankından topuna, zırhlısından tayyaresine kadar milyonlarca liralık öldürücü malzeme, silâhı bedava taraftından ihsan ediyorlar da, insanı yaşatacak olan meselâ buğday gibi bir maddeyi para almadan öldüm allah hibe etmiyorlar!

«Yeni Dünya»nın, medeniyete hizmeti, bambaşka bir gözle gördüğü nasıl da belli oluyor!

■

ÇOCUK SERGİSİ

13 Kasımda bir «Çocuk Neşriyatı Sergisi» açılacak. Milli Eğitim müdür muavininin başkanlığındaki komisyon harıl harıl çalışıyor.

İsabet doğrusu. Yalnız merak ettik: Bazı Millî Eğitim müfettişlerinin çıkardığı, okullarda satılan, âdeta yarı resmî yardımcı ders kitabı halinegelen «dergiler» de bu sergide teşhir edilecek mi?

SİVRİSİNEK

DENTOSIL

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Salon

SON SAYISINI GÖRDÜNÜZ MÜ ?

Türkiyenin en sevilmiş imzaları, en nefis yazılarını bu mecmuaya verdiler

SALON

Arttırdığı sahifelerini en cazip röportajlarla süsledi.

SALON

Eşsiz şair Faruk Nafiz'in harikulâde bir şiirini okurlarına sundu.

SALON

Türkiyenin en nezih, en mükemmel, en ucuz, rakipsiz mecmuası olarak okurlarının huzuruna çıktı.

Sonra üzülmek istemezseniz şimdiden bir tane alınız. Çünkü ikinci baskısı yapılmıyacaktır.

Çok Acele Satılık Ucuz Arsa

Üsküdarla Kuzguncuk arasında fevkalâde manzaralı, lebi deryada, içinde yetişmiş meyva ağaçları bulunan geniş bir yalı arsası acele satılıktır. İzahat almak istiyenlerin 20715 numaralı telefona müracaat etmeleri.

Cilt: 7 — Sayı: 174 FİATI 25 KURUŞ 4 Kasım 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

YAHUDİ HÜKÛMETİ STALİN'DEN PARA İSTEDİ . .

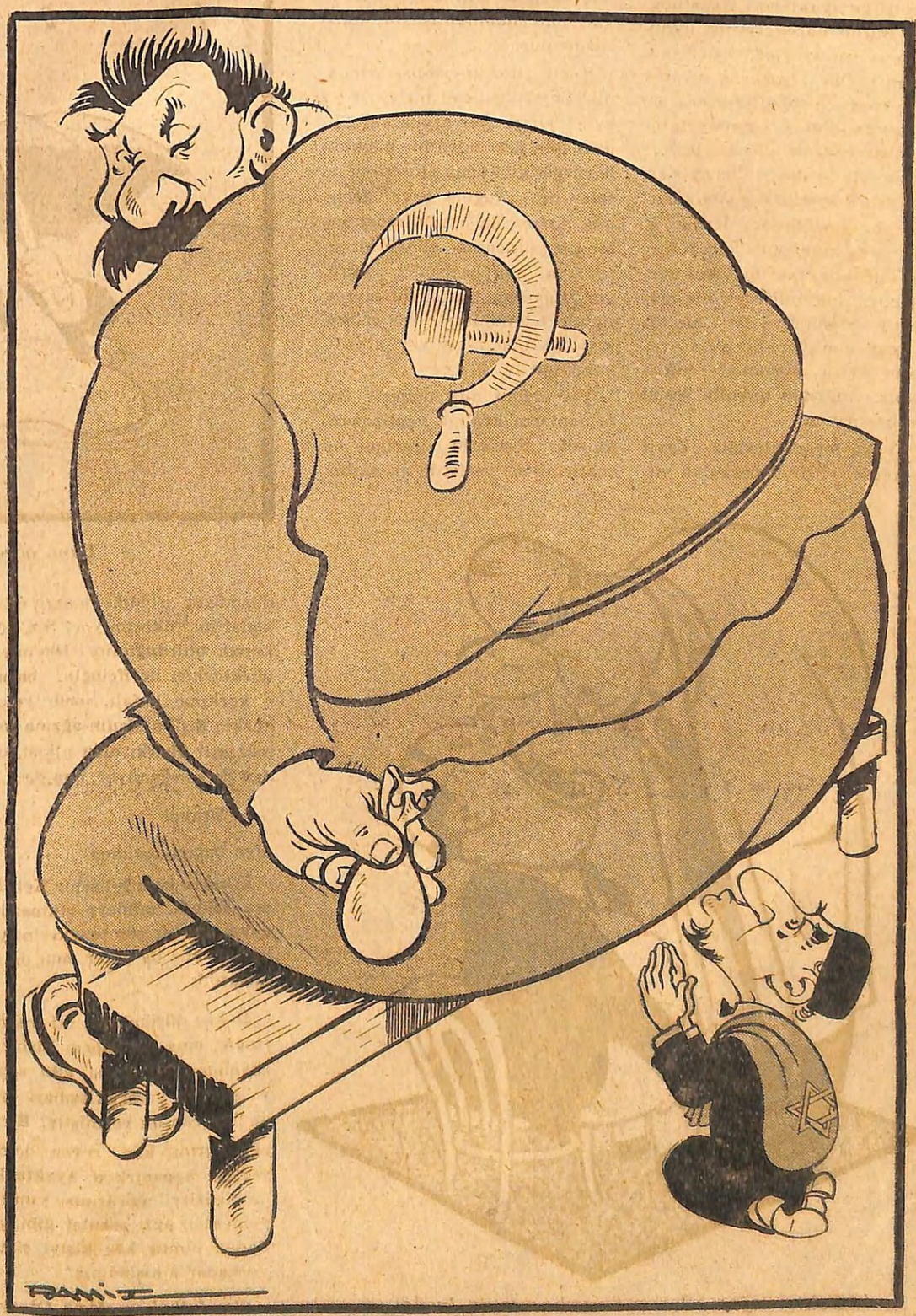

Salamon — Pek tatlı bir iş değil ama, ne yapalûm, mecbur kaldık . .

BAŞ KÖŞEDEN

Muhalefet - İktidar

BİR fırıncının gayet zeki bir maymunu varmış; adam, bir iş için dükkândan ayrıldığı zamanlar, hayvan, tezgâhtarlık edecek dadar dirayet ve kiyaset gösterirmiş.

Yine böyle bir gün, fırıncı dükkândan ayrılmış, ahvale vakıf bir açıkgöz, içeri damlamış, başlamış maymunun karşısında esnemeye. Esnemiş, esnemiş nihayet hayvanın da vidaları gevşemeğe başlamış, o da esnemiş ve uyumuş. Açık göz hemen çekmecedeki paraları avuçladığı gibi yallah!

Fırıncı, geri döndüğü zaman hayvanı uyur ve çekmeceyi de tamtakır bulunca maymunu bir temiz döver, ona, uyumanın yasak olduğunu canını acıta acıta anlatır.

Gel zaman, git zaman.. adam, fırını bir gün yine maymuna emanet eder, işine gider. Aradan hayli vakit geçtiği için yaptığı hırsızlığın unutulduğunu sanan açıkgöz, içeri damlar, başlar esnemeğe.. Maymun hemen sağ elinin şehadet parmağiyle sol gözünün alt kapağını çeker:

— Pıştt!

diye bir sayha koparır.

«Teşbihte hata olmaz!» derler; evvelce acı bir oyuna getirilmiş bulunan muhalefet, iktidarın bütün harekâtını dikkatle takip etmekte ve sütten ağzı yananın yoğurdu üfliyerek yemesi gibi yaptığı her işi şüpheyle karşılamaktadır.

Verilen bütün nutukların, beyanatların altında şu kuvvetli sesi duymuyor musunuz?

— Pıştt!

MİZAHÇI

Zurnada Peşrev

Alkışlamak

Ertuğrul Şevket

Neleri, niçin alkışladığımızı: görmeğe koştuğumuzu, onları neden beğendiğimizi hiç düşündünüz mü?

Meselâ bir bardasınız: Genç bir adam fraklar giymiş; güzel, ölçülü vücutlu, yarı çıplak bir kadınla beraber pisttedir. İkisi de müziğe ayaklarını, daha doğrusu bütün hareketlerini uyduruyorlar, zıplıyorlar, yerlere yuvarlanıyorlar, birbirlerini öper gibi yaparken tokatlıyorlar, tam bir kavga sahnesi yaratırken bir de bakıyorsunuz, ellerini birbirlerinin bellerine dolamışlar, kırk yıllık âşıklarmış gibi karşılıklı göz süzüyorlar; derken adam, bir hamal gibi kadını sırtına vuruyor, eski mevlevî dervişlerini imrendirecek bir maharetle ortada fırıl fırıl bir topaç gibi dönüyor. Siz ve seyredenler durur musunuz? Alkışlarınız, müziğin davullu sesini bile bastırıyor.

Veya bir sirktesiniz: Zayıf bir adam, yüzünü paskalya yumurtası gibi boyamış, ortaya fırlamış .Taşı, toprağı, sandalyaları ha bire, durmadan selâmlıyor. Bu mantıksızlık doğrudan doğruya âsabınıza tesir ettiği için evvelâ kahkahadan kırılıyor, arkasından bu yüzü boyalı, yanından geçen eşeğin rüzgârına bile dayanamıyarak yerlere yuvarlanan adamı alkışlıyor, alkışlıyorsunuz..

Şimdi sıra, ip cambazlarındadır: Enseli, göbekli bir herif, az evvel yirmi metre yüksekliğindeki ipin üzerinden bir bisikletle rüzgâr gibi uçup gitmişken bu sefer de ayağına çuval geçirmiş, sırtına da hasnâ, müstesna bir kız yüklenmiş, elinde bir sırık ayni ipin üzerinden yürüyor. Heyecan içerisinde seyrettiğiniz bu numara sona erince, kıyasıya onu alkışlıyor, alkışlıyorsunuz.

Ya, arslan mürebbileri? Bu, ormanların kralına yaptırmadığı yok. Şişelerin üzerinde mi sektirmiyor, yerlerde mi sürün-

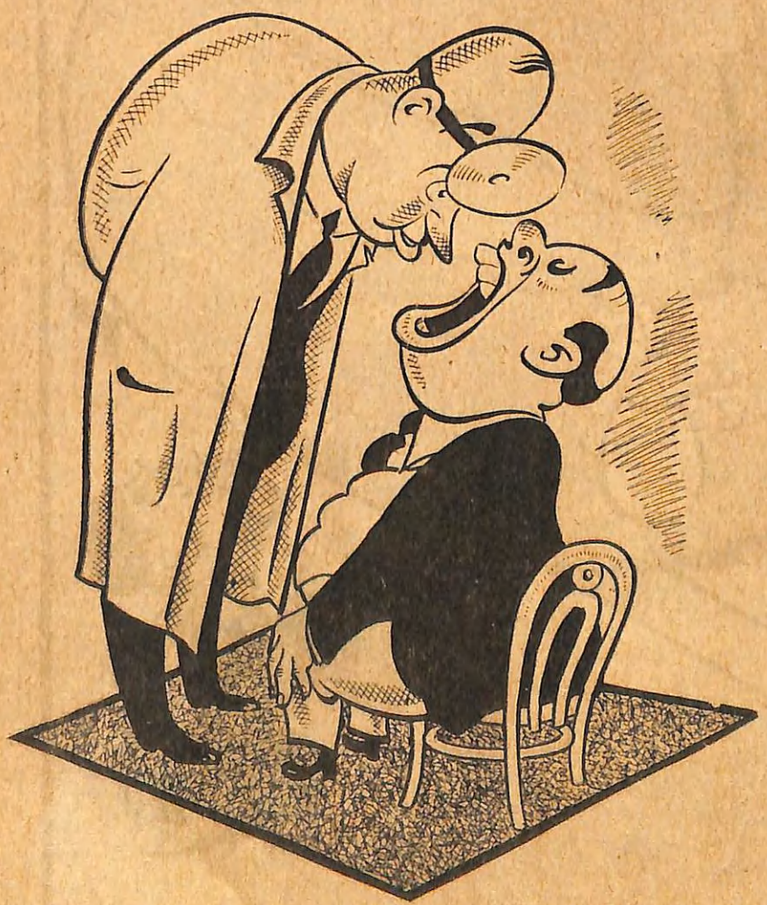

— Doktorcuğum, durup dururken sesim kısıldı..
— Partiye mi girdiniz?!

BÜYÜK MİLLET MECLİSİNDE SORU YAĞMURU BAŞLADI..

— Bana göre hava hoş !

dürmüyor, istediği ve arzu ettiği kadar mı kükretmiyor? Siz, korkudan oturduğunuz iskemlede büzülürken herifçioğlu, başını, o korkunç kafalı, uzun yeleli, keskin dişli arslanın ağzına sokmaz mı? Hakkı olan alkışı, ondan da esirgemiyor, ona da:

— Bravo!

diye bağırıyorsunuz.

Eskiden komik-i şehir Kel Hasan Efendi, sahneye çıkmazdan evvel boş bir çöp tenekesini yuvarlar; ona da güler, onu da alkışlardık.

Boksu düşününüz: İki insanın ringte, cins horozların birbirini gagalamak istemesi gibi sıçraya sıçraya yumruklaşması size az heyecan mı vermiştir? Birisi, ağzı-burnu kan revan içinde yerlere kapanırken, ayakta kalan, gözleri morarmış, yumruk yemekten ağzı araplar gibi şapdudak olmuş kaç kişiyi şimdiye kadar alkışladınız?

Ya, futbol maçları? Otuzluk, otuz beşlik, saçlı sakallı kimselerin bir topun peşinden seğirtmesi, birbirlerini tekmelemesi, hakemle dırıltı, kaleciyle hırıltı etmesi, sizi az mı yerinizden hop hop hoplatmıştır.

Kılıç-kalkan, cirit oyunlarında daha az mı enerji sarfetmiş, oyunculara:

— Yaşşa!

diye mi bağırmamışsınızdır?

Siyaset ve politika sahnelerinde rol sahibi olanlar, sanki daha az mı alâkanızı çekmiş, bugün «evet!» diyenlerin yarın «hayır!» demeleri sizi daha mı az güldürmüş, bir takım büyük ve neticesi meçhul kararları alırken sanki daha mı az heyecan duymuş, bir çok işlerinde onları alkışlamamışsınızdır?

Varyeteci, aktör, sirk canbazı, sporcu, politikacı, kim olursa olsun, bizler, seyirciler, alkışlayacağımız kimselerde kendimizin yapamadıklarımızı, öldüm-allah yapamıyacağımız hareketleri görmek istiyor ve aradığımızı bulunca, elhak avuçlarımızın kanamasına bile aldırmıyoruz!

Bizde fikir hürriyeti var dostlar!.

CEHENNEMDE...

— *Yazınız.. Sovyet Rusya Dâhiliye Komiserliğine: Dünyadan gelen günahkârlar cehennem azabına aldırmadıkları için memleketinizden işinin ehli bir mütehassıs gönderilmesi!...*

Tek keramet

Parmak Hesabı

Yerinde kalmak üzre sanki ilâ-nihâye
İktidârın yaptığı her şey farz-ı kifâye.

Onca iş görmek değil, görünüşe bakarsan,
İş başında görünmek yegâne şanlı gaaye.

Tarafsız bir hükûmet, emniyetli bir seçim,
Demokratik kanunlar, daha bir çok hikâye.

Tazyik edip kendine mensûb olmıyan halkı,
Mensubları milletin kesesinden himâye.

Bizi bu hâl ağlatır, nasıl ki ağlatırdı
Dünyâya geldiği gün giden güzel «Pîrâye»

İsmi okunmayanlar devlet salnâmesinde
Bir de bakarsın almış bakanlar içre pâye.

Nasıl çıkmış oraya diye merâk edersen,
Nasıl tutup çocuğu yürütürse bir dâye!

Fakat artık yükselir bir insan, varsa ancak
Kolunda, kafasında, yüreğinde sermaye.

Ne bir dâmen kalmıştır öpülecek ortada,
Ne sığınıp kalmaya elverişli bir sâye.

Artık hısım, akrabâ devri geçmiştir Ozan;
Her kime dokunursa dokunsun bu kinâye!

DELİ OZAN

AYNİ MAL

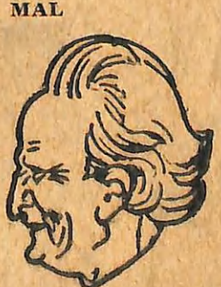

Meşhur akşamcılardan biri Cumhuriyet Bayramı gecesi zurna faslından başlayıp fitil faslına doğru giderken naarayı bastı:

— Gözünü sevdiğimin! Şu bir kadeh rakıya dünyada hiç bir şey benzemez!

Masa arkadaşlarından Çallı İbrahim kadehini kaldırarak itiraz etti:

— Nasıl benzemez, birader? İşte şu bir kadeh rakı da, tıpkı tıpkısına seninkine benzer!

FELSEFE

Zekâsiyle tanınmış bir ihtiyar üstada bir gün zekâsının hikmetini sordular.

— Zeki oluşum iyi muhakeme etmemden ileri gelir, dedi. İyi muhakeme kabiliyetini de hayattaki tecrübeler doğurur. Tecrübeler de hatalarımızın mahsulüdür. Hata ise düşüncesizlikten ileri gelir. Binaenaleyh, zekâ demek düşüncesizlik demektir.

Esat Mahmut Karakurt

[Dâhî romancı, büyük röportajcı, emsalsiz edip, eşsiz muharrir Esat Mahmut Karakurt, son çıktığı dünya turundan yurda dönmüş, gazetesi için hazırladığı bir röportaj, tesadüfen elimize geçmiştir. Bu misli, menendi bulunmaz yazıyı memnuniyetle neşrediyoruz.]

Dünya turu, boru mu bu? Bir kentrilyon liralık döviz müsaadesini alınca, Yeşilköy hava meydanında baldıran gibi bittim. Uğurlayıcılar arasında kimler yoktu? Maamafih, ekseriyeti, henüz okuma yazma öğrenmemiş aziz, değerli ve kadirnaşinas okuyucularım teşkil ediyorlar, kitaplarımı imza ettirmek için âdeta birbirleriyle bahs-i müştereke girişiyorlardı.

Patronun, her biri bir lâhana büyüklüğündeki güllerden yapılmış çelengini (!) bağrıma bastım, tayyareye girerken, beni geçirmeğe gelenlere bir:

— Allahaısmarladık!

salladım.

Birden tayyaremiz, yayından fırlayan bir kurşun gibi havalandı, büyük bir sessizlik içinde yükseliyorduk. Altımızda romanlarımın tarihî dekorlarını seçtikçe, neler hatırlamıyordum: İşte şurası Lâleli camiinin önüydü, ben oradan bakar, daima Samatyayı görürdüm!

Ya, şurası? Ah, orada, roman kahramanlarımdan bir genç kız, bembeyaz gözlerini sevdiği ve perestiş ettiği adamın yüzünde bırakmıştı!

Geçelim bunları şimdi. Tayyaremiz sessiz sessiz vınlıyor, bir manda arabası hıziyle ve korkunç bir süratle bizi Avrupa kıtasına yaklaştırıyordu. İşte Fransa! İşte tam ortasından geçen Misisipi gölü! İtalyanın payitahtı olan Pekin, sanki bize göz kırpıyor ama, nafile aldatamaz! Oraya inmiyecek, onun bir pamuk gibi yumuşak kaldırımlarında rahat bir koltuğa yaslanmış gibi dolaşmıyacağız!

Varsa Portekiz, yoksa Portekiz! Onun Himalâya dağlarına yaslanan şehirleri, kalbimizde yanan bir meşaledir! Bu meşaleyi hiç bir kuvvet, hiç bir suretle, hiç bir zaman söndürmiyecek, ilâhiler söyliyerek onun eğlence yerlerinde dolaşacak, mukaddes şaraplarından içerek coşacağız!

İşte nihayet Venedikteyiz. Ünlü Portekiz krallarının savaş sonları yattıkları kanlı yatak-lar, bir karanfil kokusiyle gözlerimizde canlanıyor!

Tayyaremiz, bir serçe hafifliği ve manda heybetiyle meydana inerken ortalığı bir se kaplıyor:

— Yaşasın büyük Türk ro mancısı!

Hayret... Benim geleceğim öğrenmiş olan yerli halk, büyü konsolosluk binamızı doldu muş, Türkçe kelimeleri öğren miş ve bana bir sürpriz yapma istemiş.

Meğer, İnbni Sinâ, benim r

SEYAHATE HAZIRLIK

— Çabuk ol daha saçlarını boyatacaksın! Unuttun mu? Pasaporttaki resmin sarı saçlı!.

— Bugünlerde neden soğuk duruyorsun?
— Anlasana, bir kürke ihtiyacım var da ondan!

manlarımı Portekiz diline çevirmiş de, burada meşhur olmuşum. Doğrusu koltuklarım kabarmıyor değil. Büyük bir bardan içeri giriyoruz: Bembeyaz abanoz derili bir genç kız:

— Safa geldiniz!

diye beni karşılıyor, üzerinden ıcak dumanlar dağılan buz gibi ir rakıyı uzatıyor, ben bu iksii dudaklarıma götürürken baın dışarısını doldurmuş yüzbinerce insan bir ağızdan, bir tek esmiş gibi bağırıyor:

— Safa geldin, safalar getirdin ey büyük Türk romancısı!

Esat Mahmut Karakurt

Aslının aynidir

KAPI KULU

TENKİT

Maruf münekkit, «Faust» temsilinden bahsederken:

— Harikulâde! diyordu.

Piyeste rolü bulunan meşhur bir aktör, derhal atıldı:

— Estağfurullah, efendim. Mübalâga ediyorsunuz.

Münekkit, cevap verdi:

— Hayır ,sizi değil, eseri kastediyorum .

Meşhur aktörün cevabı hazırdı:

— Ben de!

MASAJ

Çoktanberi görmediği bir arkadaşına rastlamıştı. Hayret etmekten kendini alamadı:

— Ne olmuşsun, yahu! Pek zayıflamışsın. Doktor mu tavsiye etti?

Öteki derhal cevap verdi:

— Yo, öyle bir şey yok! Nereden çıkardın? Doktor zayıflamayı tavsiye etti ama, bana değil, karıma. Her gece ona iki saat masaj yapıyorum.

— *Oğlum, okula gidip okumazsan, işte şu adam gibi sokaklarda sürünürsün..*

— *Anne, o adam başka yere nakledilen bizim öğretmen !*

— *Sen yıldız olursan ben ne yapacağım diye düşünüyorum . .*

— *Hiç düşünme canım, sen de kuyruğum olursun!*

ŞARKI

— Âyân âzası olmak istiyen eski bir devletliye —

Bâzâr-ı siyasette nedir peylediğin hey?
Âyâna mıdır bend-i ümid eylediğin hey?
Zatın gibi inler, o derin aşkına bir ney..
Âyâna mıdır bend-i ümid eylediğin hey?

∴

İkbâline hep eski tevabi' de dua hân,
İhvan bile mazideki cart curtuna hayran!
Mahzun ediyor hayli zamandır seni devran
Âyâna mıdır bend-i ümid eylediğin hey?

ŞEVKETULLAH ÇELEBİ

MİZAH

Pek yakında sevgili okurlarının huzuruna harikulâde yeniliklerle fevkalâde zengin olarak çıkacaktır.

Vereceğimiz tafsilât bile sizi hayran bırakacaktır.

Hikâye

Rôl

Yazan: **Vir gül**

Fiyakalı Hasan, hayatından memnundu: Yeni kurulan bir operette üçüncü, dördüncü derecede rol almıştı.

Karısına bundan bahsederken:

— Canını sevdiğimin işi, diyordu. Böyledir işte bizim meslek. Otuz senedir Şehzadebaşından, Direklerarasından bayram yerlerine kadar bütün İstanbulu sürtersin, nihayet Allah yürü kulum der, Beyoğluna çıkarsın..

Püsküllü Cevriye dudak büktü:

— Aman sen de! Kasımpaşadan Beyoğluna kim olsa çıkar! Sen onu bırak da paradan haber ver, paradan! Maaş kaç?

Fiyakalı Hasan fiyakasını pek bozmak istemiyordu. Kaçamak bir cevap verdi:

— O senin dediğin cehenneme giderken sorulur. Biz cennete gidiyoruz, hanım, cennete! Beyoğlu tiyatoralarından birinde oynamak için üste para verenler bile var!

Püsküllü Cevriye bu sefer bel büktü, arkasını dönüp başını öbür tarafa çevirdi :

— Parasız cennete gitmektense paraylan cehenneme giderim daha iyi!

Fiyakalı Hasan, aklındaki plânı açmanın tam vakti geldiğini anlamıştı:

— Bilirim ,dedi. Yapar mısın, yaparsın. Zaten bu işte ben sana güveniyorum.

Bu lâkırdı Püsküllü Cevriyenin koltuklarını kabartmıştı.

Fakat sert bir tavır takınarak sordu:

— Ne diye?

— Bak anlatayım: Bizim oparatın başı kıyak bir delikanlı. Benlen arası da iyi. «Oldu mu ya, ağabey, bana baş rolü verecektin,» dedim. «Merak etme, arslanım, bu oyunda kendini göster, bir dahaki sefere yükseltirim,» dedi.

Püsküllü Cevriyenin yüreği ağzına gelmişti:

— Paranı mı yükseltecek? diye sordu.

— Hayır, rolümü. Ama tabii, rolüm yükselince param da yükselecek. Dün bizim çocuklar söylüyorlardı : Baş artist gecesine on lira alıyormuş.

Cevriye Hanımın haset damarları kabarmıştı :

— Vay anam! dedi. Gördün mü herifi! Artist olacaksan böylesini ol. Sen niye olamıyorsun?

Fiyakalı Hasan Bey yine asıl mevzua dönmek için bunu fırsat bildi:

— Olacağız, karıcığım, olacağız. Senin sayende. ğ

— Nasıl benim sayemde.

— Basbayağı. Bırakmıyorsun ki anlatayım. Bak nasıl: Ben ilk gece sahneye çıktım mı, ertesi sabah bizim oparatın başına, recisir mi diyorlar, ne haltsa, işte o kıyak delikanlıya telefonlar yağacak. «Fiyakalı Hasan garson rolünde ne harikaydı! Onu böyle bir role vermekle yazık ediyorsunuz. Bu kıymetli sanatkârımızı baş rolde görmek isteriz...» falan gibilerden.

— Rüya mı görüyorsun sen, herif?

— Hayır, rüya değil bu, ayniyle vaki... olacak, senin sayende.

— Benim bu işle ne alâkam var?

— Asıl senin var da başka kimsenin yok. Çünkü recisire yağacak olan o telefonları hep sen edeceksin.

♣

Ertesi gün şehrin muhtelif yerlerinden telefon edildi ve her seferinde Cevriyenin sesi değişebildiği kadar değişti. O da rol yapmasını az çok bilirdi zira. Ne de olsa kadındı!

Fakat aradan bir hafta geçmiş, «recisir»den hiç bir ses sada çıkmamıştı. On gün sonra yeni operetin hazırlıklarına başlandı. Yine ses-sada yok.

Fiyakalı Hasan, fiyakasını bozmadan nihayet rejisörün karşısına çıktı:

— Efendi ağabey, dedi, hani bana söz vermiştin, beni baş artist yapacaktın? Malûm ya, bu piyeste rolümüzü iyi becerdik. Gören hayran. Vakıa, kendimizi methetmek bize düşmez ama...

Genç rejisör Avni Işıldak gülümsedi:

— Bilirim, dedi, karına düşer. Hadi sen şimdi git de, bir daha sefere inşallah seyircilere hoş görünürsün.

Fiyakalı Hasanın işte bu sefer fiyakası bozulmuştu. Kem-küm etti, cevap veremedi, selâm verdi. Çıktı.

Eve gelince, tabii, çıngar koptu:

— Nasıl anlamış?

— Ne bileyim ben!

— Peki ama, nereden bilecek o telefonları senin karının ettiğini, mektubu yine onun yazdığını?

— Ne bileyim ben! Pek hin oğlu hin bu Pisbıyık Avni dedikleri oğlan...

«Pisbıyık Avni» der demez Püsküllü Cevriyenin alı al, moru mor oldu, tepesinden aşağı kaynar sular indi .

Fiyakalı Hasan bunu farketmişti:

— Ne oldu? diye sordu. Tanır mısın?

Püsküllü Cevriye derin derin içini çekti :

— Nasıl tanımam, ayol. Benim eski nişanlım. Tuh Allah belânı versin. Neye söylemezsin. Bu adama telefon ettirdin, mektup yazdırdın bana. Benim sesimi, yazımı onun kadar sen bile tanımazsın be!

— Ağa sevinelim, şehirlerde köy ve köylü sevgisi günden güne artıyormuş..
— Doğru, hattâ biz rahatsız olmayalım diye semtimize bile uğramıyorlar !

ÇÖMEZİN RÖPORTAJLARI 174

İyiden, kötüden..

Çizen : RAMİZ

— Okuma mecburiyeti ve Çocuk Esirgeme Kurumu varken yüz bin sefil çocuk nereden çıktı?
— Söyliyemem!

— İstanbul Belediyesi küşad resimlerinde en büyük neyi açtı?
— Bütçesini!

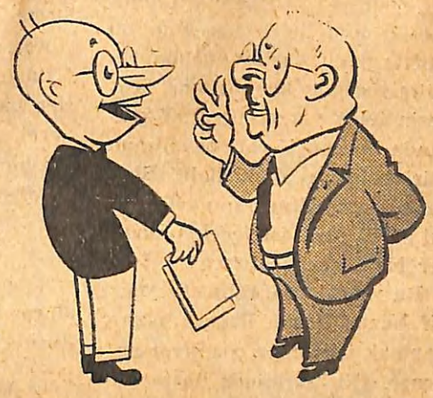

— Tüccarlar gelir vergisi hakkında konuşacaklarmış..
— Aman şimdi konuşsunlar, sonra ağızlarını bıçak açmıyacak!

— Tekel hasılatında sekiz milyon fazlalık varmış, bu neyi gösterir?
— Halkın Tekel maddesine çift el ile sarıldığını gösterir!

— İstanbul radyosu hâlâ tecrübe yayını yapıyor. Neyi tecrübe ediyor?
— Halkın tahammülünü!

— İstanbul Valisi gecekonducularla konuşmuş..
— İnşallah beleşe konducularla da konuşur!

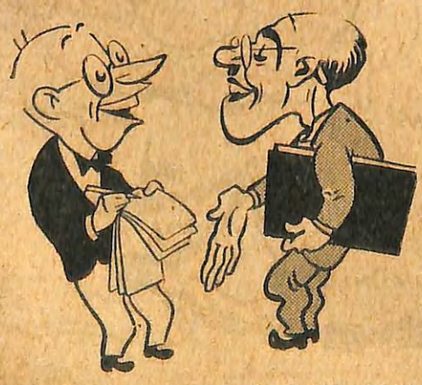

— Amerikadan aldığımız buğdaylar için 5 ton altın vermişiz..
— Desene ekmek değil, para yiyoruz!

— Kapanan İstanbul Sergisini yedi yüz elli bin kişi gezmiş..
— Desene İstanbul nüfusunun yarısından çoğu şimdi sergi aleyhinde!

— Bazı doktorları tekaüt etmişler, sence ehliyetsiz doktor hangileridir?
— Apartman sahibi olamıyanlar!

Süz... Geç!

DÖN BABA DÖNELİM !

Elektrik, Tramvay ve Otobüs umum müdürü İbrahim Kemal Baybora, şirin adamdır vesselâm. İşinin de ehli midir? Ehlidir doğrusu. Şu tramvay, otobüs meselesinin halledileceğine, bu yurtta nakil vasıtası güçlüğü çekilmiyeceğine kanidir ama, neylesin felek yâr olmuyor! Karşısında iki engel var zavallının: Biri belediye, öteki halk! Bunlar olmasa bakın tramvaylar nasıl gürül gürül işliyecek, otobüsler harıl harıl çalışacak!

Bu yakınlarda, rahmetli Maarif Nazırı Haşim Paşaya nazire yapmak istiyenler çoğalıyor nedense. Fi tarihinde hazret de şöyle demişti:

«Şu mektepler olmasa, maarif işleri yoluna girecek ama!...»

DAĞDAN GELİR..

Celâl Bayarı, Manisada karşılayan Demokratlardan dördü, karakola götürülmüş ve kollarındaki partilerinin işareti sökülmüş. Ayrıca, emniyet âmiri bu vatandaşlara da şu suali sormuş:

— Siz devlet içinde devlet misiniz? Bu kolunuzdakiler nedir?

Haberi veren gazete, Demokratların cevaben ne söylediğini yazmıyor. Biz, onların yerinde olsak şöyle derdik:

— Hâşâ! Biz devlet içinde devlet değil, kollarındaki işareti, emniyet âmirlerine söktürmeğe memur Demokrat Partiliyiz!

SEMBOL

Amerikanın bir şehrinde bir «hindi sergisi» açılacak ve bu sergide birinciliği alacak hindi, Cumhur Başkanımıza hediye edilecekmiş.

Haberi veren gazete, diyor ki: «Malûmdur ki Amerikalılar hindiye (Türkiye tavuğu) mânâsına kısaca Turkey (Türkiye) derler.

Acaba Amerikalılar, hindiye bizim ismimizi neden vermişler? Her hangi bir işe başlamadan evvel, merhum Hoca Nasrettinin hindisi gibi çok düşündüğümüzden mi?

ANTOLOJİSİ GİBİ

İstanbul Milli Eğitim Müdürü Murat Uraz, vakit kaybetmeden gazetecilere beyanat veriyor:

— Hayırrr! Biz, kadro eksiğimiz dolayısiyle Bakanlıktan elli öğretmen istemedik. Yook! Elimizin altında kâfi derecede öğretmen vardır. Vaziyetten memnunuz!

Sayın müdür, - yalnız bizim bildiğimiz - şöyle Göztepe taraflarına teşrif buyursalar da, bir dershanede iki sınıfın nasıl okutulduğunu, dar odalarda nefes almanın bile nasıl mümkün olmadığını bir görseler.

Üstadın gazetelere verdiği son beyanatını, çıkardığı edebiyat antoloisine benzettik: Malûm a, onun içinde de pek garip hatalar vardı!

BULMACA

«Tan» gazetesine bir bulmaca koymuşlar: İçersindeki siyah yerlerde D.P. harfleri okunuyor.

Her halde Hilmi Uran, bu bulmacayı çözmekte hayli müşkilâta uğrayacaktır.

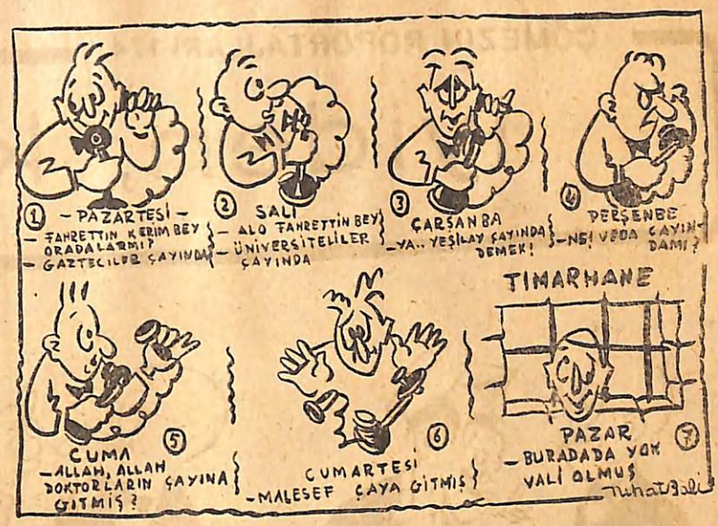

Allah kerim, Kerimin işi derin !

Malûmu ilâm!

D. P. Başkanlığından:

İktidar hükûmeti, muhaliflerin senede yedi saat radyodan istifade etmesini kararlaştırmıştı. Bu karar, son Cumhuriyet Bayramı dolayısiyle tatbik edilmiş, kendilerini metheden Halk Partisi hatipleri, gece saat 23 ten sabahın saat 7,30 una kadar susmuşlar ve kafamızı dinlemek imkânını bize vermişlerdir.

Ettiğimiz bu istifadeden dolayı, kendilerine alenen teşekkürü bir borç biliriz!

FIKRALAR

HESAPLI

Öğretmen çocuklardan birini paylıyordu:

— Bir türlü doğru toplam yapamıyorsun. Şu vazifende bütün yekûnlarda beş, on sayı fazlalık var. Bu gidişle ne olacaksın!

Çocuk hemen cevap verdi:

— Garson olurum, efendim.

TANIDIK

Hollywood'da iki erkek artist bir partiye gitmişlerdi.

Bir aralık birisi:

— Şu karşıdaki senin karına benziyor, değil mi? diye sordu.

Öteki dikkatle baktı:

— Evet, dedi. Galiba... Evet, evet, ta kendisi.

— Nasıl tanıdın ?

— Yanındaki kızkardeşinden.

İŞİN EHLİ

Mişon Filistinde bir ticarethanenin memur aradığını haber almıştı. Derhal postahaneye koştu. Şöyle bir telgraf çekti:

«İşe talibim. Cevap bekliyorum. Çekeceğiniz telgrafın masrafını ilk aylığımdan kesebilirsiniz.»

Derhal «gel» cevabı geldi.

NEZAKET

«Hemşeri» gazetesi sahibi ve baş muharriri arkadaşımız Talât Mithat Hemşeri; herhangi bir yere söz verdiği saatten daima geç gelmekle meşhurdur. Geçen gün Saffet Gürol bunun sebebini sordu.

Talât Mithat, izah etti:

— Ben kibar adamımdır. Trenle, tramvayla, otobüsle yarışmak üzere koşuya başladığım zaman, onlara daima bir iki dakika avans veririm!

UZUN SÖZÜN KISASI

Yeni siyaset heveslilerinden biri, Cumhuriyet Bayramı münasebetiyle, partisi adına konuşmaya karar vermişti.

Üstad Cevdet Kerimden akıl danıştı:

— Siyasi bir nutuk nasıl olmalıdır, hocam? Kısa mı, uzun mu?

— Siyasi bir nutuk kadın elbisesi gibidir: Ancak ayıp yerlerini örtecek uzunlukta olmalıdır!

TALİH

Tanınmış muharrirlerden birinin sanatından, kabiliyetinden bahsediliyordu. Biri:

— Evet ama, dedi. On senedir hiç bir şey yazdığı yok.

Sabri Esat Siyavuşgil içini çekti:

— Evet ama, dedi, bakalım bu böyle devam edecek mi? Bakalım hiç yazmıyacak mı? Nerde bizde bu talih?!

BİRİ OLMAZSA...

Sık sık evlenip boşanmasiyle meşhur bir arkadaşının nikâhına davetliydi. Fakat, aksilik bu ya, vapuru kaçırdı.

Kadıköy iskelesinde rastladığı arkadaşı tüccar Avni Meserretçioğlu'na dert yanıyordu:

— Yazık! Arkadaşımın nikâh merasimine yetişemiyeceğim.

— Sen yine gitmene bak, dedi. Merak etme: bundan sonraki nikâhına yetişirsin.

GÖRÜLMEMİŞ ŞEY Mİ !

— Çok garip bir hastam var; yirmi beş yaşında bir kız. Başka her cihetten normal, fakat rakamdan anlamıyor ve zaman mefhumu hiç yok... Şimdi onun ruhi teşekkülünü tetkikle meşgulüm.

— İlâhi doktor! Boşuna uğraşıyorsun. Bunların bizde bir çok misali var ve tedavilerine imkân yok.

— Yok canım? Nerede?

— Telefon santralında.

ATOM

Kahvede atom sırrından bahsediliyordu. Bir ihtiyar:

— Ah! dedi. O sırrı bir keşfetsem, bizim kırının da sırrına akıl erdireceğim ama, nerede o günler?!

ÇÜRÜK İP

İki Rus uranium aramaya dağa çıkıyorlardı. Sarp bir tepenin eteğine gelince biri durdu.

Öteki sordu:

— Kayalardan mı korkuyorsun? Yanımızda ip var ya.

Arkadaşı cevap verdi:

— Kayalardan korkmuyorum ama, ipten korkuyorum. Çünkü bizim fabrikanın mamulâtındandır.

GEDİKLİ

İçtikleri rakı ayrı gitmiyen kuzu sarması iki arkadaştılar. Fakat ne çare ki biri ciğer kebabına uğradı, yüreği yanıp âşık oldu, evlendi.

Ayrılırken sözleştiler:

— On sene sonra bugün yine burada buluşalım. Söz mü?

— Söz!

On sene sonra evli arkadaş ayni meyhaneye geldiği gün ötekini bulunca şaşırdı:

— Vay! Merhaba! Nasıl hatırladın yahu!

Öteki cevap verdi:

— Asıl sen nasıl hatırladın? Ben on senedir buradayım, çünkü.

NİZAH

Mecmuamızın altıncı cildi, büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Sevdiklerinize zarif, mükemmel bir hediye, ancak bu cilttir olabilir. Fiyatı 750 kuruştur.

Ayrıca, abonelerimiz ve daimi okuyucularımız için de NİZAH'ın 6 ncı cilt kapakları hazırlanmıştır. Bunlar da 3 lira fiatla idarehanemizden temin edilebilir.

PERİ

YARIN

Satışa çıkarılacak nüshası Avrupa mecmualarının çok üstündedir. İçersinde hayran olacağınız Fevkalâde güzel resimler var.

Sayı: 174

Sahibi ve yazı işleri müdürü idare odası
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

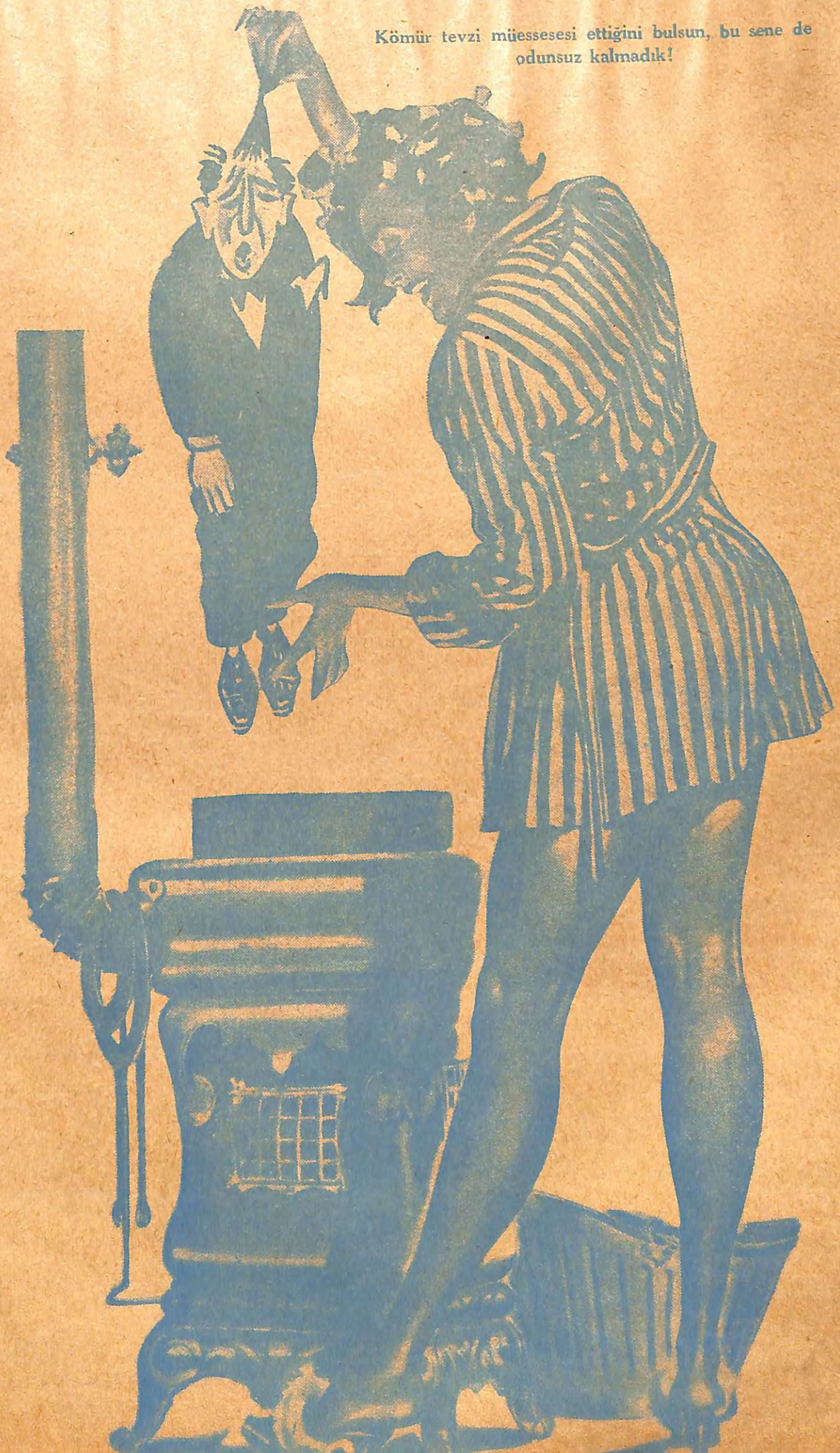

Kömür tevzi müessesesi ettiğini bulsun, bu sene de odunsuz kalmadık!